

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **S. K.**
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2017, OAM-353/ZA-ZA11-
ZA17-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

- 2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž

namítal, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Námitky rozdělil na procesní a skutkové.

3. Po stránce procesní namítá, že v průběhu řízení se mu nedostalo řádného procesního poučení a vzhledem k absenci zástupce i právníkého vzdělání, i hmotně právního poučení. Poukázal na to, že mu nebyl vysvětlen smysl řízení ani způsob zjišťování důkazů v řízení a nebyl mu ani řádně vysvětlen princip možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí, když žalobce nevěděl o uvedené možnosti, se s podklady pro rozhodnutí neseznámil. Současně mu žalovaný po celou dobu řízení nesdělil, jakým způsobem lze prokázat požadované skutečnosti, co je pro žalobce dostačujícím důkazem pro rozhodnutí ve věci, stejně jako způsob zajištění důkazů.
4. Po stránce skutkové žalobce namítá, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu věci zajišťoval toliko důkazy svědčící v jeho neprospěch a tyto vykládal subjektivně a nikoli v jejich vzájemné souvislosti. Dle jeho názoru byly uvedené důkazy tendenční a neodpovídaly realitě v zemi jeho původu. Dokumenty použité v rozhodnutí jsou vzhledem k překotně se měnící situaci v Turecku zastaralé a neodrážejí situaci kurdské menšiny v Turecku, a to především v souvislosti s válkou v sousední Sýrii a k situaci po pokusu o státní převrat v Turecku. Žalovaný mohl rovněž vycházet i ze zpráv světových tiskových agentur, denně píšících obecně o stavu lidských práv v Turecku, když turecký vládnoucí režim považuje příslušníky kurdské menšiny za separatisty a provládně orientované obyvatelstvo dává Kurdům najevo, že jsou nežádoucí. Argumentaci žalovaného, že nebyl nikým fyzicky napaden, žalobce odmítá s tím, že pokud by byl napaden, tak by takový útok nemusel přežít. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.
6. K žalobní námitce stran absence procesního a hmotně právního poučení uvedl, že žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech (odkázal na stranu 5 správního spisu, kde žalobce vlastnoručním podpisem potvrdil, že poučení pro žadatele dne 12. 4. 2016 převzal). Za účelem spolehlivě zjištěného skutečného stavu s ním byl veden pohovor za přítomnosti tlumočnicka tureckého jazyka, rovněž mu byla dne 20. 10. 2016 za přítomnosti tlumočnicka tureckého jazyka poskytnuta možnost se seznámit s obsahem spisového materiálu. Žalobce této možnosti nevyužil, nenavrhl žádné další podklady pro rozhodnutí a proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné výhrady. Uvedenou námitku považuje žalovaný za nedůvodnou.
7. Ohledně skutkových námitek žalovaný trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor, ve kterém měl prostor uvést veškeré relevantní důvody a potíže, jež ho vedly k opuštění vlasti. Žalovaný shromáždil za účelem vydání rozhodnutí rozsáhlé podklady ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecké republice, jež považuje pro posouzení žádosti žalobce za dostačující a přiměřeně aktuální. Dále uvedl, že žalobce se v rámci správního řízení nezmínil o tom, že by on osobně nebo jeho rodina byla

nějakým způsobem zasažena válečným konfliktem v Sýrii či že by byl sám či jeho rodinní příslušníci nějak perzekuováni státními orgány po nezdařeném pokusu o státní převrat. K nebezpečí fyzického napadení uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl, že by byl fyzicky napaden kvůli své příslušnosti k národnostní menšině, jednalo se o slovní napadení, které jak sám sdělil, neřešil. Odkázal na strany 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde se uvedenou otázkou zabýval. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl při jednání.
9. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, z něhož ověřil, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 11. 4. 2016, doplněné dne 14. 4. 2016, v rámci pohovoru provedeném stejného dne a doplňujícího pohovoru provedeného dne 26. 4. 2016 uvedl, že je turecké státní příslušnosti, kurdské národnosti, vyznává sunnitský islám, je svobodný. Není a nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace, nikdy se nezúčastnil žádných demonstrací, sympatizuje se stranou HDP (Lidově demokratická strana). Ve vlasti naposledy žil v Istanbulu, předtím společně s rodinou žili ve východní části Turecka ve městě, ale po problémech se odstěhovali na vesnici. Vlast opustil asi 5. 4. 2016, do ČR přicestoval ilegálně (kamionem) asi za 5 dnů. Za cestu zaplatil 2000 euro. Popud k vycestování z vlasti přišel od řidiče kamionu, který to žalobci a jeho bratranci nabídl. Byla to rychlá a náhodná předem neplánovaná akce.
10. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu neúnosné situace, která pro něho v Turecku nastala po ztrátě domova a bezpečí. Ke svému životu a potížím ve vlasti uvedl, že na západě to není tak patrné, ale východní část Turecka je ve válce. Žili v bojové oblasti, dělostřelectvem byl zlikvidován jejich dům ve městě. Mnoho lidí uvedenou oblast opustilo. Měli zákaz vycházení, probíhaly tam bombové útoky, zvýšila se frekvence teroristických útoků a operace turecké armády. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z uvedených bezpečnostních důvodů. Ani po přestěhování do Istanbulu (žil tam asi čtyři měsíce před odjezdem z vlasti), se mu nepodařilo začít nový život, tamní podmínky pro něho byly nepřijatelné z důvodu jeho kurdské národnosti. K dotazu žalovaného uvedl, že ač nikdy nebyl pro svou kurdskou národnost fyzicky napaden, musel čelit slovním urážkám. Dělo se tak v práci i na ulici od různých lidí. Oficiálně to nijak neřešil, protože to dle jeho názoru nemělo význam. Dále uvedl, že na východě Turecka neexistuje žádná státní správa, Kurdové tam nemají žádná lidská práva, jsou i minimálně politicky zastoupeni. Chtěl se dostat někam do Evropy, ČR nebyla jeho cílovou zemí. Uvedl, že v Německu je již asi deset let jeho bratr, více o něm neví. K dotazu žalovaného, jakým problémům čelí Kurdové v Istanbulu, uvedl, že jde o problémy při hledání práce a ubytování, nemají podporu ze strany tureckých orgánů. Např. v Istanbulu, ale i v Izmiru existuje turecká ozbrojená mládež, která napadá Kurdy. Ve východním Turecku nemají Kurdové žádná lidská práva, turecká armáda napadá místní obyvatelstvo. Uvedené informace má z doslechu a internetu, sám nebyl svědkem žádné takové události ani nebyl nijak zapojen do bojů. Ke své rodině, která i přes jím popisované obecné obtíže zůstala v Turecku, uvedl, že vycestovat nemohou proto, že jeho bratři již mají své rodiny a

rodiče jsou staří.

11. Žalovaný v průběhu správního řízení zjistil, že žalobcem předložený občanský průkaz Turecké republiky je padělaný (byla vyměněna fotografie, jak bylo prokázáno odborným vyjádřením Policie ČR ze dne 12. 4. 2016). Při doplňujícím pohovoru dne 26. 4. 2016 byl žalobce s touto skutečností seznámen, trval na tom, že doklad je pravý. K dotazu žalovaného, zda má v ČR nějaké příbuzné, uvedl, že zjistil, že zde má dva bratry, kteří ho již přijeli navštívit, má zde i bratrance, ale neví, kde se v ČR zdržují, spojil se s nimi přes internet. Doložil svou rodinnou knížku se jmény členů jeho rodiny.
12. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedeného pohovoru a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecké republice, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně vycházel ze Zprávy MV Velké Británie – Turecko, základní informace, aktéři ochrany vnitřního přesídlení z února 2016; Zprávy MV Velké Británie – Turecko, Kurdský etnický původ z února 2016; Odborného vyjádření Policie ČR č.j.: CPR-132-6/ČJ-2016-930800 (ohledně padělaného občanského průkazu žalobce); Informace MZV ČR č. j. 103514/2016-LPTP ze dne 6. 6. 2016; Zprávy Human Rights Watch 2016 – Turecko ze dne 27. 1. 2016; Zprávy Amnesty International, Tresty smrti – 2016 ze dne 3. 5. 2016; Výroční zprávy Freedom House 2016 – Turecko ze dne 27. 1. 2016. Žalobci byla dne 20. 10. 2016 dána možnost se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Této možnosti žalobce využil, za přítomnosti tlumočnice jazyka tureckého uvedl, že se s obsahem výše citovaných podkladů rámcově obeznámil a nemá k nim připomínek. Nevzněl žádné námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání, rovněž nenavrhл doplnění podkladů.
13. Při jednání zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání a setrvali na svých procesních návrzích.
14. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.
15. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
16. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. K žalobní námitce stran nedostatečného procesního a hmotněprávního poučení žalobce v řízení před správním orgánem, krajský soud odkazuje na strany 5 a 6 správního spisu, kde žalobce vlastnoručním podpisem potvrdil, že dne 12. 4. 2016 převzal poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu a předvolání k pohovoru (v tureckém jazyce). Před

vlastním započítím pohovoru dne 14. 4. 2016 byl za přítomnosti tlumočnice tureckého jazyka poučen o povinnosti v průběhu správního řízení poskytovat ministerstvu vnitra nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jak je již uvedeno výše, žalobci byla dne 20. 10. 2016 v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Této možnosti žalobce využil, za přítomnosti tlumočnice jazyka tureckého výslovně uvedl, že se s obsahem výše citovaných podkladů rámcově obeznámil a nemá k nim připomínek. Nevznesl žádné námítky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání, rovněž nenavrhoval doplnění podkladů a k dotazu žalovaného uvedl, že nechce uvést žádné další skutečnosti či nové informace, neboť již vše uvedl (viz č. l. 46 správního spisu). Žalobní tvrzení je tedy ve zcela zjevném rozporu s vlastním vyjádřením žalobce ve správním řízení a obsahem správního spisu. Krajský soud proto uvedené žalobní námítky nepřisvědčil.

18. Ke skutkovým námitkám krajský soud uvádí, že po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Tento neuvedl žádné potíže politického charakteru (sympatizoval se stranou HDP, nikdy se však sám nezúčastnil žádných demonstrací či obdobných politických akcí) ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. V řízení před správním orgánem dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal z důvodu pro sebe neúnosné osobní situace, uvedl, že nemá domov a necítil se v zemi svého původu bezpečně. Popsal špatnou bezpečnostní situaci na východě Turecka a obecné potíže Kurdů v turecké společnosti v souvislosti se svým krátkodobým pobytem v Istanbulu (cca čtyři měsíce před odjezdem z vlasti). Krajský soud konstatuje, že jednání, jemuž měl být žalobce ve své vlasti krátkodobě vystaven při svém pobytu v Istanbulu, a to slovní náračky na ulici a v práci kvůli své kurdské národnosti, nelze z důvodu nedostatku intenzity či opakovanosti kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
19. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde*

brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

20. V projednávaném případě žalobce žádné jiné potíže či diskriminaci pro svou kurdskou národnost krom již zmiňovaného slovního napadání neuvedl. Pokud hovořil o organizované turecké mládeži, která napadá Kurdy a působí ve velkých městech, nejedná se o jeho osobní negativní zkušenost s takovou skupinou. O jejím působení se dozvěděl ze zpráv a z internetu. Z výpovědí žalobce dále plyne, že ani v případě uváděných slovních útoků (tyto blíže nespecifikoval, dokonce uvedl, že ne všichni se tak chovali, „jsou i dobří lidé“...) se neobrátil na státní orgány se žádostí o ochranu, neboť by to dle jeho názoru nemělo žádný význam. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí otázkou postavení Kurdů a jejich problémy v Turecku zabýval (viz odůvodnění na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí s odkazem na použité podkladové zprávy), jakož i systémem možné vnitrostátní ochrany včetně fungování institutu veřejného ochránce práv od června 2012. Žalobce se neobrátil na státní orgány své vlasti se žádostí o pomoc, a proto nelze dospět k závěru, že by mu nebyly schopny nebo ochotny tuto ochranu poskytnout, či že by poskytnutá ochrana byla nedostatečná. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že „*azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postižujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.*“
21. Pro úplnost soud konstatuje, že ani žalobcem uvedený důvod jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, a to zajištění lepší budoucnosti a života v bezpečí, nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, v němž se uvádí, že „*Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit“ (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).*
22. K žalobní námitce, jež kritizuje tendenční výběr podkladů pro rozhodnutí, krajský soud uvádí, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce citované výše, považuje vzhledem ke skutečnostem sděleným samotným žalobcem v průběhu správního řízení za objektivní, vyvážené, pocházející z více nezávislých informačních zdrojů a rovněž za přiměřeně aktuální. Tyto pak splňují požadavky kladné judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81). Pokud žalobce v rámci této námítky uváděl, že si žalovaný neopatřil relevantní podklady v souvislosti s válkou v sousední Sýrii a k situaci po pokusu o státní převrat v Turecku, je soud nucen

konstatovat, že žalobce se o uvedených skutečnostech v souvislosti s důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu, nezmínil. Navíc žalobce v rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí tyto nikterak nezpochybnil ani nenavrhoval jejich doplnění.

23. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky neuplatnil.
24. Žalobce za jeden z hlavních důvodů své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavy z bezpečnostní situace na východě Turecka, kde se svou rodinou žil.
25. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
26. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
27. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten byl v Turecku zrušen v roce 2004, jak plyne ze Zprávy Amnesty International z 3. 5. 2016. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud se přiklonil k jeho závěru, že takové nebezpečí žalobci nehrozí. Žalobcem popisované potíže (slovní výhrůžky, obecné obavy z bezpečnostní situace na východě Turecka) nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Krajský soud tak souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce může případné potíže řešit cestou ochrany u státních orgánů, policie apod. Situaci v Turecku nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům. Z pouhé skutečnosti, že tak žalobce v případě slovních výhrůžek neučinil (jiné potíže, kterým by musel osobně čelit, neuváděl) s odůvodněním, že by to stejně nemělo žádný smysl, nelze dovozovat, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla

poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003).

28. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na zprávu MZV ČR č. j. 103514/2016-LPTP ze dne 6. 6. 2016, z níž vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Ankaře není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů.
29. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Turecku neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Správní orgán v rámci uvedeného posouzení připustil, že ve východních oblastech Turecka u hranic se Sýrií existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity, nejedná se však o válečný stav či ozbrojený konflikt ve smyslu § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce ostatně může využít institutu vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné klidnější oblasti Turecka. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že tak již učinil a pokusil se o „nový život“ v Istanbulu, kde neuváděl potíže tohoto charakteru. Krajský soud nehledal a žalobce neuvedl ani žádné důvody, pro které by jeho vycestování do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
30. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaným učiněný závěr tak lze potvrdit.
31. Pro úplnost lze dodat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznely.
32. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení, rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. října 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně